

# Koncertekről

**Győri Filharmonikus Zenekar –  
2014. április 29.**  
Zeneakadémia

Viszonylag kevés helyen hirdették a Győri Filharmonikus Zenekar zeneakadémiai hangversenyét, mégis telt házat vonzott az esemény. Ebben minden bizonnyal nagy szerepe volt annak, hogy az est szólistájaként a világviszonylatban is híres Cyprien Katsaris lépett pódiumra. Az idén hatvanhárom éves ciprusi-francia zongoraművész régi ismerőse a magyar közönségnek, hiszen közel félévszázados pályafutása során többször játszott már Budapesten.

Katsaris napjaink egyik ünnevelt sztárja. Sokat is tesz azért, hogy a hallgatóság ne felejtse el. Már rögtön az est elején – mielőtt leült volna a zongorához – megnyerte magának a közönség szimpátiáját azzal a néhány mondattal, melyben elmondta, milyen nagy megtiszteltetés számára a Liszt Ferencről elnevezett intézmény pódiumán játszani. (Katsaris maga sokat köszönhet Lisztnek: tizenöt évesen a zeneszerző Magyar fantázia című művével debütált, a későbbiekben pedig – többek között – nemzetközileg elismert Liszt-játékos vált belőle.) A rögtönzött beszéd után – láthatóan a karmester, Berkes Kálmán számára is meglepetésként – rögtönzés következett a zongorán is: különböző Liszt-művek asszociációja hangzott fel. A sok virtuóz szakasszal egymáshoz kapcsolódó idézet minden bizonnyal a művész kedvenc Liszt-kompozícióira utalt. Konceptió talán csak a La Campanella-szerű rész és a sok Liszt-allúzió után első hallásra kissé meghökkentő Mozart-idézet egymás melletti megszólaltatásában mutatkozott. A feladott „rejtvény” (hogyan kapcsolódik a két egymás után játszott dallam?) egyik lehetséges megfejtése a harangocska volt, mivel az idézett Mozart-opera részlet (A varázsfuvola: Papageno 2. felvonásbeli áriája) is harangjáték kíséri. Ezt talán finom utalásként is értelmezhetjük arra nézve, hogy nemsokára Mozart-mű is szerepel majd aznap a művész műsorán.

Mozarra azonban egy kicsit még várni kellett, mivel a koncert nyitásként J. S. Bach E-dúr hegedűversenyének szerzői átírtára szólalt meg, ezúttal zongorán és immár D-dúrban (BWV 1054). Több mint negyven évvel a historikus mozgalom úttörőinek színrelépése után manapság már szinte kételkedve fogadjuk, ha valaki zongorán játszik Bachot. Ám ez amúgy is átírt, miért ne lehetne akkor modern zongorán is előadni.

Másrészt – Albert Schweitzer is arról ír könyvében, hogy – a minden újra fogékony Bachot valószínűleg lenyűgözné a mai hangszerek mechanikája (és talán a hangzásával is megbarátkozna idővel). Meg merem kockáztatni, hogy ezen az estén a lipcsei mester nemcsak a zongorával, hanem Katsaris-szal is elégedett lett volna. A sokszor extravagáns megnyilatkozásoktól sem ódzkodó művész (lásd fentebb) most mint ha fönixmadárhoz hasonlatosan újjászületett volna a Bach-verseny megszólaltatása során. Tiszta és nemes zongorázás jellemezte a játékát. A két szélső tétel tele volt dinamizmussal, életkedvvel és a barokkra jellemző éles kontrasztokkal. Kiemelkedően szépre sikerült a lassú tétel megformálása, a zongoraművész szinte filozofikus mélységeket érintett. Értelmezése óhatatlanul eszembe juttatta a nem is oly rég hallott Máté-passióból a magány megrázó zenei megfogalmazását: megindítóan szép volt a tételben a moll-dallam panaszának érzékeny megrajzolása. Bár – különösen Bach esetében – kissé közhelyes azt mondani, mint amit a műsorfüzetben olvastunk erről a tételről („az életmű egyik legszebb lassú tetele”), ez után az előadás után egyet értetünk: valóban az egyik legszebb.

Már itt is felfigyelhettünk arra, Katsaris mennyire „bátor” zongoraművész a tekintetben, hogy egy ilyen nagyságú teremben mennyire halk, lágy pianókat mer billenteni. Ehhez persze olyan partnerek kellene, mint a Győriek, akik mindkét zongoraversenyben felkészülten és a szólistára maximálisan figyelve kísérték. És nemcsak kísérték, hanem a már fúvósokkal kibővült Mozart C-dúr zongoraversenyben (K. 467) egyenrangú partnerei is lettek a zongoristának. Szólista és zenekar együttjátéka úgy hatott, mintha egy rendkívül kifinomult, érzékeny párbeszédet hallgatnánk. Katsaris mindkét versenyművet kottából játszotta, de ez nem akadályozta meg abban, hogy például a lassú tétel látszólagos nyugalma mögötti belső zaklatottságra rámutasson. (Átvitt értelemben és szó szerint egyaránt: a szünetekben a kezeivel kommentált, mintha történetet mesélt volna el.) Az időtlen szépség mozariti megfogalmazását pedig maga a zeneszerző oldotta fel a zárótétel pergő, vidám hangulatával, melynek interpretációjában ezúttal a fafúvók és a zongora dialógusai okoztak örömteli perceket. Katsaris két rádást is adott: először Liszt A-dúr zongoraversenyének saját átírtatás részletét (melyben a zenekar szólamát is maga játszotta), majd

a végsőig feszített virtuozitás után a befelé forduló líra szólalt meg Chopin Esz-dúr noktürnjével (op. 9, no. 2).

A hangverseny második felében Berkes Kálmán zenekara két Ravel-alkotással folytatta műsorát. Mind a Le Tombeau de Couperin (Couperin sírja), mind pedig a Daphnis és Chloé 2. szvitje a hangszerelés magasiskoláját mutatja be, mely a „csapatjáték” mellett kiváló alkalmat adott a művészeknek szólistakvalitásaik megmutatására is. Külön dicséret illeti az első oboást, az energikus kürtösöket, és az egységes tónusú vonóskart. A zenekar állóképességét pedig mi sem bizonyítja jobban, hogy a Daphnis és Chloé szvit Napfelkelte tételének kissé tompa kezdetétől eltekintve az utolsó percig hatalmas energia sugárzott játéukból. A közönség tapsáért ráadás is dukált: a győriek Bizet Az arlesi-i lány szvitjének (no. 2) részletével búcsúztak.

(Kovács Ilona)

**Óbudai Danubia Zenekar –  
2014. május 28.**

A Purcell Kórusral és az Orfeo Zenekarral tavaly (a MüPában) már megszólaltatta Vashegyi György Mendelssohn korai oratóriumát, a Paulust. Most a Zeneakadémián részben megváltozott előadással csendült fel a mű. A korhű hangszereken játszó Orfeo helyett az Óbudai Danubia Zenekar vállalkozott arra, hogy partnerül szegődik a Purcell Kórusnak. A szólisták közül ismét fellépett Szutrély Katalin és Kálmán László, a címszereplőt pedig ezúttal az a Blazsó Domonkos alakította, akinek a korábbi előadásban csupán kisebb szóló-szerep jutott. Módosult hangképet kapott, más akusztikai környezetben, aki részese lehetett mindkét eseménynek – mert kétségkívül eseményszámba megy, ha monumentális kompozíciónak élményszerű előadás jut. Ebből a szempontból azoknak sincs okuk panaszra, akik idén ismerkedtek ezzel az oratóriummal, s tanúsíthatják: az elhivatottság, a személyesség elengedhetetlen, ha romantikus műről van szó. Fokozott mértékben indokolt ez olyan témájú műnél, amelynek kétségkívül hűsbavágóan személyes töltése volt a szerző számára (a kikeresztelkedett Mendelssohn empatikusan átélhette a megtérés csodáját).

Nagy, hasznos és tanulságos feladatot jelentett ez a mű a zenekar számára – ezúttal mindazokat a képességeiket mozgósítani kellett, amelyek egyikére-másikára a hango-

mányosabb repertoárdarabjaiknál aligha van szükség. Kihívás már maga a terjedlem is (néhány hallgató meglepődve vette tudomásul, hogy az I. rész nem műegész, hogy a szünet után következik a folytatás). Kórusral kellett együtt-muzsikálni, és szólistákat kellett (különböző típusú tételekben) kísérni – ezek egyike sem ismeretlen a zenekar régebbi és újabb játékosai számára, de itt a gyakori váltások nehezítették a funkcióváltást. A tanulság leginkább abban rejlett, hogy mindezt a mű alapos ismerőjének irányításával teheték. Vashegyi György – a tőle megszokott mozdulatokkal – elsősorban az általa elképzelt hangzás létrejöttét inspirálja, tehát arra készíti muzikusait, hogy a próbafolyamat során elsajátított stílus- és műismeret birtokában aktívan vegyenek részt az előadásban. A hangszerekek dolga tehát, hogy minél biztosabb szólamtudás birtokában játsszanak, beleilleszkedve a megszülető hangzás-folyamatba.

Németül csendült fel a mű, a pontos tartalmi tájékozódást vetített feliratozás biztosította. Ezúttal azonban sikeresen kamatoztatták német tudásukat a hallgatók, hiszen – ilyesmit leírni ritkán nyílik alkalma kritikusnak! – olyannyira érthető volt a szövegmondás, hogy számukra szinte felesleges volt az olvasnivaló. Ráadásul, nem csupán érthető szövegkiejtésről számolhatok be, hanem olyan interpretációról, amelyben érvényesült a dallami köntösben elmondottak érzelmi-indulati tartalma is. Megfigyelhetük ezt olyan apró részletekben, mint például, hogy a Szutrély Katalin a recitativót követő ária (ill. ariózus énekelnivaló) első hangját is szinte más „hangszerelessel” szólaltatta meg. És tanítanivaló az az érzékenység, amellyel Kálmán László „mondta el” a történéseket. Ezúttal nem is szín-gazdagságról érdemes szólni, hanem inkább intenzitást tükröző fény-játékról. A damaszkuszi látomás egyszerűen lenyűgöző volt! A kórus – ezúttal hátul beszorítva az orgonaulésekre – egyforma elhithető erővel énekelt korált és turbát (a romantikus szerző korál-tételei szinte megállították az időt, személyes hitvallássá nemesített szövegükkel – győzték intenzitással a lassú tempóban is). A (többségében) szólista-kvalitású együttes minden megszólalása atmoszféra-teremtő volt. Teljesítményükkel ők is állandó-intenzív jelenlétre inspirálták a hangszereket. A zenekari játékosok egy része – érthetően – a saját játszanivalóra koncentrált, az igényes technikai kivitelezésre, míg nem kevés olyan pillanatot is megéltünk, amikor hallhatóan gyönyörködtek a megszületett hangzásban. Amikor az előadók hisznek a műben, meggyőződéssel tolmácsolják, soha nem merül fel a szerző nagyságrendjének

kérdése, és eltöri annak a jelentősége, az adott mű milyen helyet foglal el az oeuvre egészében. Így történt ezúttal is.

(Fittler Katalin)

### Nemzeti Filharmonikusok – 2014. május 15.

Emlékezetes élménnyel búcsúzhattak az idei évad zárókoncertjén a Ferencsik-bérlet tulajdonosai. Immár hagyományos a nagy apparátust felvonultató műsor, és a vizuális produkció – de a két kompozíció egyszerűsmind két külön zenei világra nyitott ablakot. Durkó Zsolttól, akinek áprilisban volt születése 80. évfordulója, utolsó műve került előadásra. A jelenések könyvének margojára – ezt a címet kapta az oratórium, amelynek bemutatóját már nem érte meg a szerző. Vélhetően nemcsak e miatt az életrajzi körülmény miatt esett e műre most a választás. Egyfajta szellemi végrendelet, amennyiben Durkó maga állította össze a szöveggönyvét, Károli Gáspár fordítása alapján, a Biblia különböző részeiből. A számára legfontosabb gondolatok sorjázna tehát, s e személyesség meghatározó a zene érzelmi töltését illetően. Már a bemutató idején feltűnt Durkó „hangváltása”, valamiféle konkrétan nehezen megragadható közvetlenség. Közrejátszik ebben az a szabadság, amellyel az egyes gondolatok időbeli kifejtését taglalja; oldottan sorjázna a különböző terjedelmű formarészek. S ami könnyíti, egyben nehezíti is követését, hiszen egyszeri-egydi konstrukcióról van szó. Mintha a szerző engedett volna a rá jellemző távolságtartásból, a szöveg megoldja a dallamok nyelvét. Ócsai Annamária, Horváth István és Bognár Szabolcs, valamint a Nemzeti Énekkar működött közre, s bár az előadáson érződött a lelkiismeretes felkészülés, mégsem volt könnyű követni a szöveget. Ezúttal még csak nem is a kivetítés lett volna az ideális megoldás, hanem inkább a műsorismertetőhöz mellékelte olvasnivaló. Mert aki a szövegre (is) figyel, zenei történésekről (utalásokról, megfelelésekről) marad le – míg a zenei anyagra való koncentráció, a szövegi közlés figyelmen kívül hagyása épp a mű szellemének mondana ellent.

Durkó oratóriumának a hallgatása közben arra gondoltam: sajnálatos, hogy a nagy apparátust foglalkoztató kortárs művek műsorra tűzését misszióknak kell tekinteni. Többé-kevésbé eseményszámba megy, tehát nem tud beilleszkedni természetes közegebe. Így még a rendszeres koncertlátogató számára is feltérképezhetetlen marad nemcsak a legújabb termés, de a generációs lemaradás is gyarapodik. És ezúttal ez nem

szemrehányás, hiszen Kocsis Zoltán vezetésével a Nemzeti Filharmonikusok az elmúlt években-évtizedekben korszakos adósságokat törlesztettek, kiváltképp külföldi szerzők műveit illetően. De valamiképp nagyobb helyet kellene biztosítani a hazai komponisták munkásságának, hogy ne csupán ritkaság-hangfelvételek jóvoltából értesülhessünk a tegnapok potenciális értékeiről. Mert a zene közösségi művészet, akkor fejt ki hatását, ha eljut a közönséghez.

Ritkán hallható mű szerepelt a műsor második részében, Ravel balettja, a Daphnis és Chloé, a Szegedi Kortárs Balett közreműködésével, Jurónics Tamás koreográfijával. Ezúttal nem érte meglepetés a nézőt, aki egyébként ismeri a balett szűzségét, sőt, érdeklődéssel figyelhette a kétségkívül izgalmas látványvilágot. Más kérdés, hogy emellett a zenei előadás finomságaiból mennyi jutott el azokhoz, akik a látvány egyszerűségéből kiindulva arra koncentráltak. Remekelt Kocsis Zoltán vezényletével a Nemzeti Filharmonikusok! Életre kelt Ravel ezerszínű partitúrája, a monumentális együttes kínálta hangszín-paletta megannyi árnyalata. Színek, tónusok, önállóan és egymásba áttűnően – és mindehhez a Nemzeti Énekkar érzeki szépségű hangvarázsa! A koncertlátogató közönség számára a Daphnis és Chloé hagyományosan leginkább két szép zenekari szvitet jelent. Aki ezt az interpretációt hallotta, úgy érzi: az is gyönyörködött, ami a szvitéből kimaradt... (Fittler Katalin)

### MÁV Szimfonikus Zenekar – 2014. május 17.

Egymást követő két napon, két különböző helyszínen szólaltatta meg, Takács-Nagy Gábor vezényletével, Perényi Miklós szólójával, Schumann és Dvořák műveiből összeállított műsorát a MÁV Szimfonikus Zenekar. Én a második, az Olasz Intézetben rendezett programot hallottam.

Úgy tűnik, sokat profitál az együttes abból, hogy nem egyetlen játszóhelyre koncentrálnak a fellépései. Többször hallottam az együttest az Olasz Intézetben, többé és kevésbé emlékezetes produkciókkal. Ezek sorában azok közé tartozik ez a hangverseny, amelyeknél erősen érződik a játékosok akusztikai kontrollja.

Tény, hogy egy-egy zenekari muzikus a maga hangszere mellől korántsem ideális módon hallja a kialakuló hangképet – mégsem mindegy, hogy milyen érzékenységgel hagyatkozik a karmester irányítására. Takács-Nagy Gáborral összeszokottan muzsikálnak (nagyreszt az ő érdeme a vonósok ugrásszerű színvonal-növekedése),

bármilyen stílusú művek szereljenek a műsoron. Az is tény, hogy – mint bármely zenekarunk számára – kivételes élmény Perényi Miklós szólóját kísérni.

Mindezek eredőjeként hatásos koncert jött létre. Kezdődött a szinte ismeretlen Schumann-nyitánnyal, a Julius Caesarral – amely közben, s főként utána még sokáig lehet elgondolkozni azon, vajon miért nem hallható sűrűbben. Jellegzetes „romantikus” alkotás, a monumentalitás iránti vonzódással, ugyanakkor az anyag gondos megmunkálásával. Minden előadó, legyen szólisztikus, vagy nagylétszámú szólam tuttistája, fontosnak érezhette játszanivalóját (hol dallamként, hol a masszív kíséret pilléreként), ráadásul nem csupán helyiértékét tekintve, hanem a folyamat egészében.

A műsor szívet-lelkét természetesen Dvořák Csellóversenye jelentette, amit hallgatva, könnyű volt megérteni az ellenállhatatlan muzsika lebilincselő hatását. Ilyenkor szeretné a hallgató, ha az elszálló hangok rögzítésre kerülnének – ezt a művet, ebben az előadásban, korántsem csupán emlék-felidézésként lenne érdemes újrahallgatni.

A műsorismertető is tartalmazta, s a közönséget (szokás szerint) megszólító karmester is felhívta a figyelmét egy érdekességre: ezt a versenyművet először a MÁV Szimfonikus Zenekarral játszotta Perényi Miklós, 1963 februárjában Nyíregyházán. A „csodagyerekből csodafelnőtt” evidenciáján túl tanulságos elgondolkozni azon is, hogy valamilyen különleges tehetség kérdése: fél évszázadon keresztül (!) repertoáron tartani egy kompozíciót anélkül, hogy akár csak nyomokban érződne az előadásban a rutin, vagy legalábbis a megszokás. A megunhatatlan szépséget tállalta Perényi Miklós – tolmácsolásában ezúttal is ez tette kivételes élménnyé a gordonkaversenyt.

Érthető módon kicsit csökkent az intenzitás a második részre – vagy legalábbis a hallgatóság belefáradt a gyönyörködésbe. Talán az is hozzájárult, hogy Schumann IV. szimfóniájához kevésbé animáló bevezetőt kaptunk. Hogy mégsem az életrajz és életmű adatai-összefüggései foglalkoztatták a közönséget, hanem a tudnivalóról megelégedve lehetett belefeledkezni a muzsikába, az előadókat dicséri. *(Fittler Katalin)*

### **MÁV Szimfonikus Zenekar – 2014. május 30. Zeneakadémia**

Pierre Pierlot, Heinz Holliger – nagy nevek az oboajáték legutóbbi fél évszázadának történetéből. Pierlot hajdan a vele egykorú Jean-Pierre Rampallal muzsikált együtt – immár egyikük sincs az élők sorában. A

hetvenöt éves Holliger ma is aktív: a BMC-ben tavasszal hallhattuk kitűnő koncertjét a Fesztiválzenekar élén, akkor azonban „csak” karmesteri és zeneszerzői minőségében volt jelen – oboája, ha elhozta, tokban maradt. Nagy múltú oboás Hansjörg Schellenberger (1948) is, hiszen 1977 és 2001 között közel negyedszázadot töltött a Berliini Filharmonikusok kötelékében, Karajan (1977–89), majd Abbado (1989–2001) alatt s ebből huszonegy éven át (1980–2001) ő volt a szólóoboás. Hangszerének egyik legjobbja, aki, mióta közel másfél évtizede búcsút mondott egykori anyja-együttesének, szólistaként, kamaramuzsikusként és karmesterként járja a világot. (Schellenberger nem hangszerére ráunva, idősödő fejjel vedlett át karmesterré: már a Müncheneri Zeneművészeti Főiskolán is tanult vezénylést.) E hármas minőségében érkezett a MÁV Szimfonikusokhoz is: az együttes karmestere, Csaba Péter két koncertre hívta meg: az elsőt szólistaként szerepelt, egy oboaversenyt tolmácsolva, a másodikon két kamaraműben hangszerrel kezében fúvós együttest vezetett, két szimfonikus kompozíciót pedig karmesterként irányított. Beszámolóm az első estről szól.

Az est a MÁV Szimfonikusok megemlékezése volt a százötven esztendeje született Richard Straussról. A magyar zeneélet a jubileumhoz kreatívan és egészségesen viszonyult: az együttesek sorra rendezték az olyan koncerteket, amelyek körültekintően válogattak a zeneszerző életművéből. A Nemzeti Filharmonikusok két egymást kiegészítő ritkaságot szólaltattak meg, az Aus Italien című szimfonikus fantáziát, és a neobarokk-neoklasszikus Úrhatnám polgár szvitet, az Operaház bemutatott egy mifelénk eddig soha nem játszott darabot, Az árnyék nélküli asszonyt, a MÁV Szimfonikusok vezetője pedig egy gyakran hallható slágerdarab, a Till Eulenspiegel vidám csínyjei mellé két ritkábban felbukkanó művet mellékel, amikor a Halál és megdicsőülés és az Oboaverseny előadása mellett döntött.

Felidézni sem tudom, mikor hallottam az utóbbit hangversenyteremben. A hangszer repertoárjának csodálatos gyöngyszeme – megérdemelné a sokkal gyakoribb megszólalást. Schellenberger, hogy a summázattal kezdjem, teljes értékű, eszményien tökéletes előadásban tolmácsolta. Ha az olvasó szokott hentesnél vásárolni, nyilván ismeri e szót: színhús. Ha nem tévedek, azt a húst értik ezen, amelyben egyrészt nincs csont, másrészt nyoma sincs benne semmiféle kellemetlen és nemkívánatos zsíros résznek, mócsingnak, ínnak vagy porcogónak – maga a gyönyörű, hibátlan homogeneitás,

amellyel élmény dolgozni a konyhán. Ennek mintájára mondhatom, hogy Schellenberger oboájából a művész hatvanhatodik évén túl is kizárólag színhang árad. Semmi sustorgás, recsegés, mellézkörej, helyette telt, kiegyenlített, egészséges tónus, amelyhez alig kell vibrató – nem is nagyon vibrál a mi nagyszerű mesterünk. És mindez, társulva persze a fürgén könnyed technikával, no meg a regiszterek álomszerű kiegyenlítetttségével, melynek a nagy ugrások sem okoznak gondot: csak az alap. Mi épül rá? Ihletett, érett, bölcs és remek ízlés által szabályozott interpretáció. Schellenberger, ez a kiváló muzsikus tökéletesen érzi és érti az idős Strauss kései zenéjének alkonyi derűjét, amely itt sokkal kevésbé rezignált válfájában jelenik meg, mint például a szintén kései Négy utolsó énekben. Fürge ritmika, éneklő dallamjáték, aranyló hang jellemezte a nyitó Allegro moderatót, lágy líraiság és képlékenység az Andantét – és nagyon friss, mozgékony muzsikálás a Vivace finálét. A lelkes ünneplést meghálálva a kortárs zene iránti élénk érdeklődéséről is ismert Schellenberger Benjamin Britten Six Metamorphoses after Ovid (Hat metamorfózis Ovidius nyomán) című szólóoboa-kompozíciójának (1951) 5. tételét, a Narcissust játszotta el ráadásként. A két nagyjából egyívású, viszonylag korai szimfonikus költemény (Halál és megdicsőülés – 1888/89; Till Eulenspiegel vidám csínyjei – 1895) keretként fogta közre az 1945-ben keletkezett Oboaversenyt. Egyértelműnek érzem, hogy a két zenekari mű közül Csaba Péternek a rendkívül hálás Till sikerült jobban felépítenie és kidolgoznia. A Halál és megdicsőülés kezdetén érzékletesen hatott a sötét tónusú mélyvonások lassú, amorf mozgása, hasonlóképp a fölötté megszólaló fafúvós szólók lágyasága. A zene küzdelmes szakaszai kellő drámaisággal szólaltak meg, nagy és erős hangzás, életteli fokozások jellemezték az előadást. Ám a koncertmesteri szólók kissé nyúlásra sikeredtek, sok portamentóval, s a mély rézfúvók háza táján is akadt kuszaság és sutaság. A mű végén a Verklärung apoteózis-élményét viszont nagyszerűen sikerült Csaba Péternek reprodukálnia, remek fokozást építve fel és grandiózusan kitérve a hangzást. A Till Eulenspiegelben kitűnően sikerült a sok egymást követő szóló, élénk karakterizálás, lélegző formálás jellemezte az előadást. Telten és egészségesen szólalt meg a MÁV Szimfonikusok együttese, Csaba Péter vezénylését energia, humor és győzelmes szimfonizmus jellemezte – megszületett az a legyőzhetetlen életkedv és életöröm, amely e mű hiteles felidézéséhez nélkülözhetetlen.

*(Csengery Kristóf)*